

bemærkede om, at det ikke vilde være hensigtsmæssigt at afgjøre dette Spørgsmaal under den specielle Lov, som nu foreligger. Efter Alt, hvad der tidligere er foregaaet, og navnlig efter hvad der er foregaaet i sidste Session med Hensyn til Pensionsloven, kan jeg ikke troe Andet, end at Spørgsmaalet om Domstolens Afgang til at afgjøre alle de dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal nødvendigvis maa blive Gjenstand for en nærmere selvstændig Behandling, og det er derfor, at jeg — idet jeg, som sagt, i Meget og Bæsentligt er enig med den ærede Rigsdagsmand, som jeg nævnte — maa anfæe det for at være rigtigt, ikke at optage en Bestemmelse af den Natur i denne særlige Lov, men forbeholde Afgjørelsen til en senere almindelig Drøftelse.

Scherning: Jeg har nok seet, at den ærede Minister i enkelte Tilfælde har holdt del for det Rigtige, at Embedsmænd, som ikke kunne blive i deres Embeder, dog gennem Domstolene faae fuld Pension, og vi have saaledes ganske forskellige Anstuelser om denne Sag; jeg anseer det for Noget, der fører ind paa politisk Immoralitet. Naar den ærede Minister har bedt os om at vige tilbage for den Fare, som hidrører fra politiske Indflydelser, saa maa jeg gjøre ham opmærksom paa, at der intetsteds har gjort sig saa store politiske Indflydelser gjældende som gennem Domstolene. Vidste vi, hvormange Hoveder der ere rullede paa Grund af politiske Indflydelser just gennem Domstolene, vilde vi grue. Dommerne blande sig i Politik og ledes af Politik, saagodt som andre Mennesker, og naar de saa desuden have Korporationsaand, saa ere de Herrer, og deres politiske Domme bækkede med Retfærdighedens Raabe.

S. Sage: Jeg vil blot bemærke, at det Misligste ved det Forslag, her foreligger, er, at det er en Kritik fra Rigsdagens Side af en enkelt Dom; det er ganske aabenbart, efter Alt, hvad der er fremkommet, at det er en enkelt Dom, som man ikke synes om, og hvorimod man nu vil sætte denne Lovparagraf ind. Dette er overmaade misligt for den lovgivende Myndighed og under dens Værdighed.

Fischer: Men naar man behandlede Sagen i dens Almindelighed og fik en ganske almindelig Lønningslov, saa vilde det ikke være en Kritik. Det er de samme formelle Hensyn, som man altid veed at gjøre gjældende, naar man i Virkeligheden er imod Sagen selv. Den høitærede Minister har nylig sagt, at han kunde henholde sig til en æret foregaaende Taler, af hvis Foredrag klart fremgik, at han nok kunde gaae ind paa Sagen, men paa den Betingelse, at man ikke behandlede den i en saadan særskilt Lov, men tog en almindelig Lønningslov for sig og der drøftede Spørgsmaalet. Men nu ere vore Lønningsforhold jo engang blevne ordnede saaledes, at vi ingen almindelig Lønningslov have faaet. Vi have begyndt med at vedtage Lønningslove for de enkelte Ministerier med den Bestemmelse, at de skulle revideres hvert femte Aar; vi komme altsaa periodisk tilbage til de forskellige enkelte Lønningslove. Men en almindelig Lønningslov faae vi ikke og vi kunne derfor af formelle Hensyn aldrig naae til en Bestemmelse, hvis Rigtighed i og for sig anerkjendes.

S. Sage: Det er dog en ganske egen Sag, at den ærede Taler vil fremkomme med dette. Han er oftere idag thyt til den Hensigt til Modstand af formelle Grunde. Han maa have overseet, at jeg netop har kæmpet Realiteten af Forslaget.

Liebe: Hvis den ærede Taler (Fischer) sigtede til mig ved sine Ytringer, skal jeg dog tillade mig at bemærke, at jeg ikke har sagt, at naar en saadan Bestemmelse som den, der her er foreslaaet ved denne specielle Lov, var bragt i Forslag i sin Almindelighed, vilde jeg gaae ind derpaa, men jeg har sagt, at naar Materien forelaa i sin Almindelighed og var Gjenstand for almindelig Drøftelse, kunde der maaskee findes Opfordring til at komme ind paa en saadan Ve. Jeg kunde under, ingen Omstændighed — det være sig i en almindelig eller i en speciel Lov — føle mig tiltalt af en Bestemmelse som den, her foreligger, thi jeg finder, at dersom Afgjørelsen skal tages fra Domstolene og henlægges til Administrationen, maa man absolut have et System af nærmere